

İŞİD'E MEKTUP

Tercüme: Erdem Urgan

Bu yazıda İslâm âlimlerinin Irak - Şam İslâm Devleti (İşid) liderine gönderdikleri bildiri irdelenmiştir.

Çok sayıda Müslüman âlim, Irak – Şam İslâm Devleti adıyla bilinen örgütün “Ebubekir El Bağdâdî” kod adlı komutanına bir açık mektup¹ iletti. Bu mektup, örgütün hem Irak hem de Suriye’de yaptığı yanlışları düzeltmeye çağıran bir bildiri niteliğindedir. Bildiri, âlimlerin örgüt liderine yönelttiği ve özünde örgütün her gün İslâm öğretilerine karşı gelerek işlediği suçlardan alıkonması amacını barındıran, öğüt ve nasihatleri içermektedir.

Bu bildiri, örgütün, yankısı tüm dünyayı saran ve Müslümanların bir kez daha geri kalmışlıkla ve batının İşid’in eylemleri olmasa bile güvenmekten vaz geçmediği, terörizmle suçlanmalarına neden olan hatalarını ortaya koymakta haklıdır. Ancak İşid’in, halifeliğin tek taraflı ilanı ile başlayan ve muhalifleri, esirleri ve yoluna çıkan herkesi kitlesele olarak katletmesine varan eylemlerini gerçekleştirenken temel aldığı esaslara değinmemiştir.

Biz de Süleymaniye Vakfı Din ve Fitrat Araştırmaları merkezinde, tarihî boyutunun ve İşid’in yeryüzündeki eylemlerini icra ederken dayandığı fikhî mirasın görmezden gelindiği bu günlerde, soruna lokal bir çare bulmak isteyen âlimlerin bu bildirisini incelemek istiyoruz.

Âlimlerin bildirisine bu cevabımızı okuyanlar “Tarih boyutu ve fikhî mirasımızın İşid’in bugünlerde

yaptıklarıyla ne ilgisi var?” sorusunu sorabilirler. Buna cevabımız şudur: Eğer tarihimizi kutsayıcı değil de eleştirel bir gözle okumazsak hem bugünümüz hem de geleceğimiz tarihin ipoteği altında kalacaktır. Bir hasta doktora gittiğinde her zaman kendisine önce ailesindeki hastalık geçmişi ve bir kaç yıl öncesine dönük olarak hastalığının gelişimi sorulur. Bugün biz de aynısını yapmalıyız. Aksi takdirde bitmeyen krizlerimizden çıkış imkanı bulamayacağız ve bu kötüye gidiş günden güne artacaktır. Yazımızda değerli okuyucularımıza, asıl sorunun İşid’den çok bu ve benzeri diğer örgütlerin dayandığı kültürel ve tarihî mirasımızda olduğunu ortaya koymak için konunun tarihî boyutu ve fikhî mirası üzerinde yoğunlaşmak istiyoruz. Ki o miras Allah Teâlâ’nın bizim için razı olup kitabında kayda geçirdiği ve Nebîimizin (s.a.v) uygulayarak ortaya koyduğu gerçek İslâm’a alternatif olarak ortaya çıkmıştır.

Nebî (s.a.v)’den kısa bir süre sonra Müslüman dünyasında kök salmış olan bu paralel din, her bir grubun kendi elindeki, Nebî’ye, sahabeye ve ehl-i beyte nisbet edilen metinleri tartışmasız kabullenmeleri sebebiyle, siyasî uyuşmazlıktan dinî ve radikal uyuşmazlığa doğru gelişmiştir. Zira bu metin ve rivayetler, kendilerine Kur’ân’ı tefsir ederek, açıklayarak (Şerh), daraltarak (Tahsis), kısıtlayarak (Takyid) ve hükümlerini yürürlükten kaldırarak (Nesh) hâkimiyetleri altına alma yetkisi

tanındığından, Kur'ânî naslara alternatif kaynak haline gelmişlerdir. Sonuçta her devirde, hadis, mezhep ve savaş tarihi kitaplarıyla dolu bu metinler cephanesine dayanarak öldüren ve Müslümanların hayatını istila eden kişiler ortaya çıkmıştır.

Burada bu bildirinin içerdiği ana fikirleri şu şekilde sıralayacağız:

1. Bildiri, konuşmasına "Nebîsini kılıç ile âlemlere rahmet olarak" gönderen yüce Allah'a hamd ile başlayan İşid sözcüsünün bu ifadelerini eleştiriyor ve rahmet ile kılıcın nasıl denk tutulabildiğini soruyor. Bunun yerinde bir soru olduğunda şüphe yoktur, ancak aynı bildiri, İşid sözcüsünün dayanak aldığı belgelere hiç değinmiyor. Biz de burada aslında gayet iyi bildikleri bu belgeleri âlimlere hatırlatıyoruz:

İbn Ömer'den şöyle nakledildi: *Rasulullah (s.a.v) dedi ki: "Ben şirk koşulmadan Allah'a kulluk edilsin diye kılıçla gönderildim"*. Eğer bu hadis pek çok yönden zayıftır dersiniz, biz de Ebu Hureyre'nin rivayet ettiği ve Albani'nin, hadisler için en yüksek merteye olan "mütevâtir" nitelemesini yaptığı şu hadise ne dersiniz diye sorarız: *"Rasulullah (s.a.v) dedi ki: "Ben, insanlar Allah'tan başka ilah olmadığına, benim Allah'ın elçisi olduğuma şehadet edene, namazı kılıp zekatı verene kadar savaşmakla emrolundum."* Görüldüğü gibi Ebu Hureyre rivayeti İbn Ömer rivayetini destekliyor. Yani bunu İşid yapmadı ve yapmıyor da. İşid'in yaptığı sadece bu iki hadisin hükmünü hayata geçirmektir.

Oysa Kur'ân-ı Kerim'in hükümleri bu gibi aykırı rivayetlerin kabulünü şu kesin ifadelerle reddeder: Dinde zorlama olmaz,² İmanı tercih eden inanıp güvensin, kendilerini doğrulara kapatmayı tercih eden de kâfir olsun,³ sen onların tepelerine dikiyecek değilsin.⁴ Bu konuda çok sayıda ayet vardır, oysa yukarıdaki iki hadis Kur'ân-ı Kerim'in bildirildiğinin tam aksini dile getirmektedir. İşid sözcüsü İslâm âlimleri tarafından sünnetin kitabı açıklayıcı, detaylandırıcı, kısıtlayıcı, tamamlayıcı ve kimi zaman da geçersiz kılıcı olduğunu ön gören fıkıh usulünün dışına çıkmıyor. İşid'li şahsın yaptığı bu usule tam olarak bağlı kalmak; hadisi, "Sünnet ki-

tap üzerinde belirleyicidir." şeklinde dile getirilen radikal kurala uyarak mecburen benimsemektir.

2. Âlimlerin bildirisinde şu ifade yer almaktadır: *"Sahih sünnette yer alan her şey vahiydir. Bir kısmının bırakılıp bir kısmının alınması caiz değildir. Nasları olabildiğince birbirlerine uyuşturmak gerekir. Ya da bir emrin diğer bir emre tercih edilebilmesi için açık bir sebep bulunmalıdır. İmam Şafi'nin Er-Risale adlı eserinde açıkladığı budur ve usul âlimlerinin hepsi bu konuda icma etmişlerdir (ittifak etmişlerdir)."*

Bu değerli âlimlere şu soruları sormak durumundayız: Eğer sünnet vahiy ise neden Kur'ân-ı Kerim içerisinde muhafaza edilmek suretiyle korunmamıştır?

Yoksa Nebî (s.a.v) vahyin bu türünü muhafaza etmekte yetersiz mi kalmıştır? Kaldı ki; ya üçüncü ve dördüncü asırlarda yaşamış âlimler o "vahye-dilmiş" (!) hadisleri toplamasalardı ne olacaktı? Günah mı işleyeceklerdi? Cevap "evet" ise bu, "onlardan da önceki ilk kuşak âlimler bu işi yapmadıkları için günaha girmişlerdir" demek mi oluyor?

Bu problemleri görmezden gelmenin, çözüme hiçbir faydası yoktur. Müslüman âlimler sünneti vahiy olarak nitelemekten vaz geçmelidirler. Sünnet nebînin Kur'ân'ı uygulaması ve onun içerisine yerleştirilmiş hikmettir. Kitaptan hiçbir şekilde ayrılmaz; aksine, anlaşılması ve uygulanması için kitapla kayıt altına alınmıştır. Ümmetin âlimlerine, yüce Allah'ın Nebîmize hitaben şu ayetlerini hatırlatırız:

Rabbinden sana vahiy edilen ne ise sen ona uy. O'ndan başka ilâh yoktur. Müşriklerden de yüz çevir. (En'âm 6/106)

Onlara bir ayet getirmediğin zaman "derleseydin ya?" derler. De ki "ben Rabbim tarafından bana vahyedilene uyarım. Bunlar, Sahibinizden size gelen göstergelerdir. Bir de inanıp güvenen bir topluluk için yol gösterici ve bir ikramdır." (A'râf 7/203)

Onlara, birbirini açıklayan ayetlerimiz okununca, bizimle karşılaşmayı beklemeyenler derler ki "bize başka bir Kur'ân getir, ya da onu değiştir" De ki "onu kendiliğimden değiştirmeye yetkim yoktur. Ben sadece bana yapılan vahye uyarım. Eğer Rab-bime karşı gelirim büyük bir günün azabından korkarım." (Yûnus 10/15)

3. Masumların Öldürülmesi: Âlimler İşid'i, savaşa katılmayan kişiler olarak tanımladıkları "Masum"ları öldürdüğü için kınıyorlar. İslâm mirasımızı araştırdığımızda masumları öldürmenin, Emevilerin başlangıcından içinde bulunduğumuz asra kadar Müslüman hükümdar ve sultanların edindiği bir adet olduğunu ve Müslüman tarihinde bu kötü yöntemi (Sünnet-i seyyie.) uygulayanların eksik olmadığını görürüz.

Savaşa katılmayan insanların öldürülebileceği uydurması, kendisini destekleyen "meşru" delilleri de mutlaka bulur. Nitekim Nebî'nin (s.a.v) Beni Kureyza'nın tüm erkeklerini öldürdüğünü ifade eden rivayetler bu anlayışı besler. Ve ister istemez bu kişiler savaşa katılmamış masum kişiler olarak anlaşılır. Yine Nebîmizin Beni Kureyza erkeklerinden kasıklarında kıl olanları öldürdüğünü söyleyen rivayetler bulunmaktadır ve yine bu rivayetten hiçbir akıl sahibi, bunların savaşa yer almış kişiler olduğu sonucunu çıkarmaz. Nebî Aleyhisselam'ın bu örneklerdeki kişileri öldürdüğünün kabul gör-

mesi, İşid'in masum insanları öldürmede dayandığı bir delildir. Müslümanların mirasında bunlara benzer çok sayıda hikaye mevcuttur. Bununla birlikte, ümmetin âlimlerinin bu rivayetleri tenkid etme ve Allah'ın tüm dünyaya rehber olarak gönderdiği Kitap'taki dengeye (Mizan.) göre değerlendirme görevlerini yerine getirmek suretiyle, problemin aslı üzerinde durduklarını da hiç göremeyiz. Kur'ân'ın onayladığı rivayetler, Nebîmizin konuştuğu, yaptığı ve hayatında yaşayarak uyguladığı "Hikmet"tir. Kur'ân'ın onaylamadıklarını ise delil olarak kullanmaktan kaçınılır; çünkü onların Nebî'ye ait olduklarının doğrulanması imkânsızdır.

Ahzap Suresi'ni okuyan herkes, savaşta Beni Kureyza ile yaşananlara dair yüce Allah'ın neler söylediğini görecektir:

Allah, Ehl-i Kitap'tan, düşmana arka çıkanları da kalplerine korku salarak kalelerinden indirdi, onların kimini öldürüyor, kimini de esir alıyordunuz. Onların yerini, yurdunu ve mallarını size verdi, henüz ayak basmadığınız yerlere de sizi varis kıldı. Allah her şeye bir ölçü koyar. (Ahzap 33/26-27)

Yukarıdaki ayetlerden Beni Kureyza'nın kalelerinden indikleri, savaşın iki taraf arasında gidip geldiği, Müslümanların Ahzap Savaşı'nda Allah'ın kendilerine yardımıyla üstün geldikleri, kalplerinde taşıdıkları Beni Kureyza'nın ihanetine olan öfkeleri sebebiyle onları def ettikleri açıkça ortaya çıkmaktadır. Böylece Beni Kureyza'nın bir bölümü öldürülmüşken, kalanları da esir alınmıştır.

Ahzap Suresi'nde Beni Kureyza esirlerinin akıbetinden söz edilmedi. Çünkü İslâm'da esirlerin hükmü Muhammed Suresi'nin 4. ayetinde ortaya konmuştur: **...Sonra karşılıksız ya da fidye alarak serbest bırakın ki savaşın ağırlığı kalsın...**

Bir Müslüman için ayetin hükmünü bırakıp "nasları bir araya getirme ve birbirine uydurma" adı altında ayetle çelişen rivayeti almak mümkün değildir. Çünkü birinden birini çürütmeksizin birbiriyle çelişen iki şeyi uzlaştırmak imkânsızdır. Ancak ne kadar üzüntü vericidir ki, Nebî Aleyhisselama nisbet edilen rivayetler üretmek için çoğunlukla Kur'ân ayetleri tevil edilmiş veya geçersiz kılınmıştır.

4. Esirlerin Öldürülmesi: Âlimlerin bildirişi, İşid'in bir

çırpıda uyguladığı esirlerin öldürülmesi konusunu vahşice ve iğrenç olarak tanımlayıp kınıyor. O halde bana da Nebî Aleyhisselamın Beni Kureyza esirlerini öldürmesi konusunu onaylan ve inanan âlimlerimize şu soruyu sormak düşüyor: İşid'in yaptıkları bu inanılanın tam bir uygulaması değil mi? Size gelince; esirin öldürüleceğine ve imamın bu konuda seçme hakkı olduğuna inanmanıza rağmen yine de bu konuda İşid'i kınıyorsunuz. Bu bir çelişki değil mi?

Yüce Allah'ın **Sıkı güvenlik çemberine alın.** emrinin ardından, Rabbimizin esirlere ne yapılacağı ile ilgili şu açıklaması geldi: **...Sonra karşılıksız ya da fidye olarak serbest bırakın ki savaşın ağırlığı kalmasın...** (Muhammed 47/4). Bu ayet esirlerle ilgili uygulamayı bir üçüncüsüne asla yer vermeyecek şekilde iki seçenek ile sınırlamıştır: **Menn** ya da **Fida**. Menn, esirleri herhangi bir karşılık almaksızın; fida ise bir para veya hizmet karşılığında serbest bırakmaktır.

Nebî Aleyhisselam Rabbinin emrine bağlı kalmıştır, tıpkı Usal Elhanefi⁵ kıssasında geçtiği ve Bedr esirlerine ve diğer savaşlarda alınan esirlere yaptığı muamele gibi. Ancak Nebîmizden rivayet edilenler bundan farklı olarak, ya Beni Kureyza esirlerini öldürdüğünü ifade eden rivayetlerde olduğu gibi "İftira" şeklinde olurlar,⁶ ya da herhangi bir suç işlemiş bir esiri, sanki savaş hali almaksızın suçsuz birini öldürmüş gibi değerlendiren, kısas olarak öldürdüğü şeklinde olurlar.

Nebîmiz (s.a.v)'in esirleri öldürmeyi emrettiğini söylemek, onu Kur'an'a muhalefet etmekle suçlamaktır. O asla böyle bir şey yapmamıştır. Nebîmizden bu konuda yanlış bir ictihad çıksaydı, Bedr gününde esir aldığı zaman olduğu gibi yüce Allah mutlaka onu şiddetli bir şekilde uyarırdı.

Esirler ile ilgili hükmün Kur'an ayeti ve Nebîmizin sahih uygulamalarındaki açıklığına rağmen İslâm mezheplerinin istisnasız hepsi esirlerin öldürülmesine ve köleleştirilmesine cevaz veren bir yola gitmişlerdir. Hatta o kadarla da kalmayıp, Hanefi mezhebi gibi bazıları, esirlerin karşılıksız olarak serbest bırakılmasının caiz olmadığına hükmetmişlerdir. Bu Allah'ın kelamına karşı takınılmış en pervasız, en

cüretkâr tutumdur. Bu, Kur'an hükümlerini sadece tahrif edip bozmak değil, daha ileri giderek tamamen devre dışı bırakmaktır. O halde İslâm âlimleri bu konunun neresindedir? Yoksa aziz kitabımızın muhkem hükümlerinin dahi üzerine çıkarılmış bu İslâm mirasını tartışmak yasaklanmış mıdır?

Nebîmiz (s.a.v)'in esirleri öldürmeyi emrettiğini söylemek, onu Kur'an'a muhalefet etmekle suçlamaktır.

5. Hristiyanlara Yapılan Muamele: Bildiride İşid'in Hristiyanlara ve diğer milletlere karşı muamelesi de kınanıyor. O halde değerli âlimlere bir Ebu Hureyre

rivayeti nakledeyim: *"Nebî Aleyhisselam dedi ki: Ehl-i Kitaba selamı ilk siz vermeyin. Onları yolun en dar kısmından gitmeye mecbur edin."*⁷ Şevkani bu hadisi şu sözlerle açıklamaktadır: *"Bunda Müslümanın yolun ortasını bir zimmiye (İslâm hâkimiyeti altında yaşayan gayrimüslim.) bırakmasının caiz olmadığı delili vardır. Bu onlara küçüklük indirilmesi türünden bir durumdur ve onları alçaltmak içindir."*⁸

Biz de iyi muamelenin bu rivayetin neresinde olduğunu soruyoruz: Bir Hristiyanı yolun en dar kısmından gitmeye mecbur etmek onu din konusunda zorlamak demek değil midir? Hadisi açıklayanlar, bu rivayet ile ayetleri ve ehl-i kitaba güzel davranılmasını ifade eden çok sayıda hadisi birbirine uydurmak için kendilerini zorlamışlardır. Neticede o hadislerin tamamı, metni kabul edilemez olsa bile senedin sıhhatini kutsal sayan yanlış yöntemlerin sonucu olarak, Kur'an ayetleri ve rivayetin sahih olanı ile çelişir halledirler.

Sonuçta âlimlerin bildirisi İşid'in dayandığı delilleri görmezden gelmiştir. İşid ise bu mirası olduğu gibi kabul eden bir topluluktan başka bir şey değildir.

6. Kölelik Sorunu: Âlimlerin bildirisi İşid'i köle almakla suçluyor ve şu iddiada bulunuyor: *"İslâm'ın hedeflerinden biri de köleliği kaldırmaktır. Köleliğin kaldırılması yüz yıl önce, tüm dünyanın köleliğin suç olduğunu kabul etmesine benzer şekilde, İslâm âlimlerinin köleliğin haramlığı konusunda ittifak etmesi ile gerçekleşmiştir."*

Bizim de ulemanın bu sözüne karşılık iki sorumuz var:

Birincisi; İslâm'ın hedefinin köleliği kaldırmak olduğunu fakat kaldırmadığını mı söylemek istiyorsunuz? Yani yüce Allah köleliği haram kılma, yasaklama kararını yirminci yüzyıl âlimlerine mi bırakmış?!! Bu âlimler Rabbimizin şu sözünü nasıl anlıyorlar bilmiyorum: **...Bugün dininizi olgunlaştırdım, size olan nimetimi tamamladım. Size din olarak İslâm'ı uygun gördüm...** (Mâide 5/3)

İkincisi; âlimler bildirilerinde "köleliğin 100 yıl önce yasaklandığını" dile getiriyorlar ve bu durumda da bize şu soruyu sorma hakkı doğuyor: Eğer kölelik helal idiyse –âlimlerin bakış açısına göre onu haram kılma yetkisini elinde bulunduran kim? Ayrıca bu konuda icma etmiş (Köleliği haram kılmış.) olan o âlimler nerede? Kim onlar? Âlimlerin haramı helal kılma veya helali haram kılma konusunda icma etme hakları var mı? Kısacası, İşid'in geleneksel fıkıh mirasını uyguladığı bir geçektir, siz ise buna kapı aralayan bir tavır içindesiniz.

Âlimler, Kur'ân'a ve Nebî Aleyhisselam'ın uygulamasına aykırı olduğu kesin olan ve köleleştirmeye izin veren yaygın fikhî görüşü düzeltmek yerine, bir insan tarafından konmuş kanuna dayanmaktalar. Oysa o insan yapımı kanun, köleleştirmeyi, ancak modern asrın başlarında makinalar icat edilince, yani Amerikalı kanun koyucu için artık köleliğin

bir işe yaramayacağı ortaya çıktıktan sonra kaldırmıştır. Sonra da bu bildiride âlimler kalkıp, Müslüman âlimlerin icma ettiklerini iddia etmektedirler. Buna, dikkatleri başka yöne çekerek gerçekleri ört bas etmek denir. Aslında bu bildiriye imza atmış olan âlimler kendilerini bu sorunu köklü bir şekilde tartışmaktan muaf tutmakta ve batının yüz yıl önce yaptığı kanuna dayanmakla yetinmektedirler.

7. Bildiri, İşid'in kadınlara uyguladığı muameleyi eleştiriyor. İşid'in kadınlara olan tutumunun, kadınlar hakkındaki yaygın anlayışa uygun olduğu bir gerçektir. Nitekim o anlayışlardan biri şudur; "kadın yarım insandır, yarım akıllıdır, eğri kaburga kemiğinden yaratılmıştır"⁹. Kur'ân'ı Kerim'in erkek ve kadının her ikisinin de aynı özden (Nefs-i vahide.) yaratıldığını ve yüce Allah'ın huzurunda ikisinin de yaptıklarından aynı derecede sorumlu olduklarını dile getirdiği bir zamanda, Nebî Aleyhisselam'ın bunları söylediğine inanan bir Müslümanın kadın hakkındaki bu anlayışını düzeltmek imkânsızdır. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

Ey İnsanlar! Sizi (atanızı) bir tek nefisten yaratan Rabbinizden çekinerek kendinizi koruyun. Eşini de o nefisten yaratmış, bu ikisinden pek çok erkek ve kadını yeryüzüne yaymıştır. Öyleyse Allah'a saygılı olun; biriniz diğerinden bir şey isterken onun adıyla ister. Akrabaya da saygılı olun. Allah sizi gözetimi altında tutar. (Nisâ 4/1)

8. Had Cezalarını Uygulamak: Bildiri, İşid'i had cezalarını uygulamada aceleci davrandığı için kınıyor. Fakat bunun sebebini anlamak mümkün değildir. Burada sorun bu uygulamanın zamanlamasında mıdır? Had cezalarının uygulanma şekli bundan daha büyük bir problem değil midir? Bu bildiriye imza koyan âlimler, içki içene kırbaç,¹⁰ zina edene recm¹¹ uygulanacağı iddiaları gibi Allah ve Rasul'üne birçok iftirayı içeren hadler konusunu dile getirmekten kaçınmışlardır.

9. İşkence ve Kafa Kesme: İslâm tarihi bunlarla dolu değil midir? Neden bunları ilk yapanlar tenkid edilmiyorlar? Ümmetin mirasını gözden geçirmemizin ve atalarımızın doğru da yanlış da yaptıklarını söylememizin, doğru olana güvenip yanlış reddetmemizin vakti hala gelmedi mi?

10. Türbelerin İmha Edilmesi: Âlimlerin bildirisini

İşid'i, türbeleri tahrip ettiği için tenkid ediyor. Bu türbe konusu İşid'den onlarca yıl önce ortaya çıkmış hayli "Görkemli" bir bid'at değil mi? Eleştiri neden sadece İşid'e yöneltilip bu toplumun fikirlerinin ve ilkelerinin beslendiği kaynak unutuluyor?

11. Yöneticiye İsyân: Âlimlerin bildirisi İşid'i meşru yöneticilere karşı gelmekle eleştiriyor. O halde bu değerli ulemamıza şunu sormalıyım: Bu fiili icad eden İşid mi yoksa mukaddes tarihimiz bunlarla mı dolu? Muaviye bin Ebu Süfyan Müslümanların meşru halifesi Ali bin Ebu Talip'e (r.a) isyan etmedi mi? Ama hala İslâm âlimleri Muaviye'yi haklı gösterirler "çünkü o sahabidir". Sahabeler de hem doğru yapan hem de hata yapan insanlar değil mi? Neden Muaviye'nin, ümmetin memnuniyetini kazanmış meşru halifeye isyan etmekle büyük bir hata yaptığını yüksek sesle dillendiremiyoruz? Oysa mevcut durum bunun tam aksidir. Muaviye'nin bu fiili kötü bir uygulama (Sünnet-i seyyie.) olarak günümüze kadar gelmiş ve tüm saltanat düşkünleri için dayanak olmuştur.

12. Hilafet: Bildiri İşid'i tek taraflı halifelik ilan ettiği için tenkid ediyor. Biz de tarih boyunca ilan edilmiş tüm "İslâm halifelikleri" için (Tabi ki Raşid Halifeler dönemi hariç.) şunu soruyoruz: İçlerinden biri bile kan dökmeyen veya halka karşı zor kullanmadan kuruldu mu? Bugünümüzü düzeltmek için tarihimizi neden eleştirmiyoruz? Neden ağacın sadece dallarını eleştiriyoruz? Kökü bozuksa meyvesi olur mu? Ölçüleri koyan yüce Allah'tan bizleri kerim kitabına ve doğru yoluna yönelmesini dileriz. Güç ve kudret yüceler yücesi Allah'a aittir.

Kaynak

Süleymaniye Vakfı Din ve Fitrat Araştırmaları Merkezi
Kaynak: www.hablullah.com

Notlar

- 1 32 sayfalık mektup internette pek çok sitede bulunabilir.
- 2 Bakara 2/256.
- 3 Kehf 18/29.
- 4 Çâşiye 88/22.
- 5 "Rasulullah (s.a.v) Necid tarafına bir atlı birlik gönderdi. Oradan Beni Haniyfe kabilesine mensub, Sumame bin Usal adında Yemame ailesinin lideri olan bir kişiyi getirdiler ve

mescidin direklerinden birine bağladılar. Rasulullah (s.a.v) onun yanına geldi ve "sana ne yapmamı bekliyorsun ey Sumame?" diye sordu. Sumame "İyilik yapmanı bekliyorum ey Muhammed, eğer beni öldürürsen eli kanlı birini öldürmüş olursun; şayet iyilik ve ikramda bulunursan iyiliğ karşılsız bırakmayan biri olduğumu görürsün. Benden mal istersen, ne dilersem verilir" şeklinde karşılık verdi. (Rasulullah aynı soruyu üç gün üst üste Sumame'ye sordu.) Rasulullah "Sumame'yi bırakın!" dedi. Sumame mescidin yakınındaki hurmalığa koştu ve yıkanıp temizlendi. Sonra mescide döndü, şahadet getirdi ve şöyle dedi: "Ey Muhammed, Allah'a yemin ederim ki yerzünde seninkinde daha fazla nefret ettiğim bir yüz yoktu ama şimdi yüzün en sevdiğim yüz oldu. Seninkinden daha çok nefret ettiğim bir din yoktu ama dinin en sevdiğim din oldu. Senin ülkenden daha çok nefret ettiğim bir yer yoktu, ülken en sevdiğim ülke oldu..." - Siyret-i Nebiyye - İbn Hişam - 6/51.

- 6 Beni Kureyza esirlerinin öldürüldüğü şeklindeki iftiralarla ilgili daha fazla bilgi almak için: <http://www.hablullah.com/?p=2100>
- 7 Buhari - Edeb-ul Mufred 1103 ve Sahih-i Albani.
- 8 Neyl-ul Evtar 76/8.
- 9 Ebu Hureyre (r.a)'dan rivayet edildi ki Nebi (s.a.v) şöyle dedi: "Kadın eğri kaburga kemiğinden yaratılmıştır. Onu düzeltmeye kalkarsan kırarsın, yok öylece bırakırsan, o eğri haliyle yaşar." Elhakim Elmüstedrek 7334'te rivayet etti ve dedi ki; "Müslim şartı"na göre sahih isnadlıdır. (Zehebi'nin özetinden) Ve Ebu Said Hudri'den rivayet edildi, dedi ki: Bir kurban veya Ramazan bayramında Rasulullah (s.a.v) namaz kıldığı yere geldi, kadınlara doğru gidip şöyle dedi: "Ey kadınlar! Sadaka verin. Bana çoğunuz ateş ahalisi olarak gösterildiniz." Kadınlar, "neden ya Rasullullah?" dediler. Dedi ki; "Siz çok lanet ediyor, kocalarınıza nankörlük ediyorsunuz, akıllı ve dirayetli bir erkeğin aklını çelebilen sizin gibi akıllı ve dini eksik kimse görmedim." Kadınlar, "Aklımız de dinimizde eksik olan nedir?" diye sorular. Dedi ki; "Kadının şahitliği bir erkeğin şahitliğinin yarısı değil mi?" "Evet öyle!" dediler. Dedi ki: "Bu onun aklının eksikliğindedir, adet gördüğünde de namaz kılmaz, oruç tutmaz değil mi?" Kadınlar "Evet" dediler. Dedi ki; "İşte bu da dininin eksikliğindedir." - Sahih-i Buhari 304.
- 10 Sitemizdeki "Nesh ve Recm" adlı makalenin okunmasını öneririz: <http://www.hablullah.com/?p=1447>
- 11 Sitemizdeki "İçki: Hakikati, Hükümü ve Cezası" başlıklı makalenin okunmasını öneririz: <http://www.hablullah.com/?p=2053>

Görseller

www.aljazeera.com.tr/sites/default/files/2014/11/09/Bagdadi_AP.jpg